

Duckville

Af Torben Munksgaard, fra Apparatur nr. 9

Jeg har ikke slået nogen ihjel.

Hun stod og kiggede den anden vej. Jeg kunne se hende, men ikke det, hun stod og stirrede på. Det var noget udenfor, hun stod og kiggede ud ad vinduet. Hvis jeg gik tættere på hende eller måske en anelse til højre, ville jeg kunne se, hvad det var. Jeg kunne godt se gaden og også nogle sko derude, men det måtte være noget længere væk, medmindre selvfølgelig hun vidste, hvem skoene tilhørte. Hvem fanden ventede hun på?!

”Jeg kunne have sparket til en planke, der holdt et stillads oppe, og stilladset ville vælte, og en spand ville falde ned og ramme enden af en skovl, så den fløj op i luften og ned og flækkede hendes kranie. Hvor Storm P.-agtigt. Men kan det ikke være det samme. Hun dør alligevel, uanset hvor spidsfindigt det end er. Storm P. var en fantast. Han anede ikke, hvad han gjorde.”

”Hvad med Jesus?”

”Jesus også. Og Dostojevskij.” Jeg nikkede.

”En kop mere?” Han kiggede på mig. Hans næb blinkede i sollyset, der stod lige ind. Det var ikke til at fatte, at vi havde siddet her i tre dage. Og hold kæft, al den sprut mand. Anders var helt rød i hovedet. Han så gammel ud, gammel og slidt.

Hvad var der i de kopper?

Det lignede kaffe, men det smagte underligt. Det smagte af jul, kanel og hvad er det, det hedder, nelliker eller ingefær. Something’s rotten in the state of. Man blev så stiv af det. Det måtte mindst være på højde med bitter, Fernet Branca og den slags. 138 urter til at blive skør af, helt tosset af. Anders sad og lukkede verden ind i sine store øjne. Dagene flød bare ud.

”Har vi flere smøger?”

Jeg kan ikke huske, hvor mange gange vi havde hørt den plade, mindst hundrede gange, en overgang stod den bare på *repeat*, sangene rumsterede i mit hoved som tydelige eller mindre tydelige erindringer fra min barndom, sådan ligesom tyske remser fra skolen. Det var alt sammen bare ord. Hvem havde troet, at det skulle ende med alle de ord.

Som barn var jeg helt tavs, når jeg legede. Jeg sagde ingenting. Playmobil-figurene gik tavse gennem verden, små stivlemmede spøgelser af plastic eller hvad det nu var, polyvinylchlorid og beregnende menneskers fikse ideer. Jeg vidste jo godt, hvordan det er – når vi

engang dør, bliver vi alle en lille blinkende Playmobil-mand eller dame, som smiler og smiler og smiler, indtil man smelter. Det er jo sådan, det er.

Anders kiggede på mig og rejste sig. Hans fødder flappede mod det blanke trægulv. Vinden tudede som ulve i sommerhusets sprækker og furer. Hvad fanden lavede jeg sammen med en and så langt borte fra alting?!

Hendes hår snurrede ind i himlen som en vindeltrappe, eller også var jeg bare fuld. Jeg var sgu da altid fuld. Når jeg cyklede ved Søerne og blev svimmel af at glo på pigerne, var jeg fuld. Når jeg vågnede midt om natten og følte mig tung og bleg som et køleskab, var jeg fuld.

”I could kill you baby.”

Det gav sådan en følelse af magt. Hun stod stadig og kiggede ud ad det forbandede vindue, og det var klart, at jeg havde behov for at sige den slags. Jeg kunne blive fuld nu, sjælen kunne rotere på sit spyd, hvis bare – jo, der var en, der gad drikke, en gammel lodden hund, en sjæl der ville slås, så fråden skummede fra skjortekraven. Hans eller min omgang? Okay, måske jeg skulle vælte den første dominobrik. Han kiggede på mig, som om jeg havde sagt noget rigtigt. Jamen hvad skal vi så drikke? Næ, det vidste han heller ikke, det kunne jeg jo bare bestemme. Og så ender det nok med, at jeg skal betale også, jeg vidste det.

Når jeg i morgen tog alle mine kvitteringer frem, ville jeg få det dårligt. Jeg ville sidde og se de mange hundrede kroner være langt borte. Resten af måneden var ødelagt. Og så ville jeg få lyst til at drikke igen. Eller kneppe. Liderlige dipsoman. Rastløsheden brænder i svælget, gør den, eller står og dunker i bukserne. Man er ikke nogen buddha.

Hendes nakke var et fejebræt, og mine insisterende blikke støv, svirrende støv i luften. Fang mig. Jeg kunne fortælle om de ensomme dage, hvor jeg bare læste og læste. Men hun var kun til ugeblade, det kunne jeg se. Eller også ville hun se stolt ud og sige Paul Auster, selvfølgelig ville hun det, nu kunne man se det, hun havde drejet hovedet en smule, og hendes ansigts profil sagde det så tydeligt. New York-trilogien. At bilde sig ind at den slags litteratur var vigtig, at misforstå spillets regler. Jeg var ikke bange for at fare vild, jeg var aldrig bange (aldrig), jeg var aldrig bange for at opdage, at New York var en afgrund af betydning. Og man gik sgu da ikke bare rundt med al den *drive* på grund af en eller anden bestemt bogstavkombination eller labyrintisk tungetale, så er det sgu kun, fordi man havde brug for noget at sætte i stedet for slet ingenting, det stod nærmest skrevet i hendes ansigts profil. Nå, men så ville vi da have noget at snakke om. Så kunne hun stå der og snakke om det, fortælle mig det, og jeg kunne indskyde en bemærkning, som ville stå og sitre

som et lysstofrør. Hun ville se forvirret ud. Det ville regne, hårdt! Hun ville skringe, og gaderne ville føre uendelig langt væk, regnfulde og mørke.

”Du kunne gå i panik og gøre noget dumt.”

Man så var det også hans omgang. Frederik hed han og slikkede sig om munden. En gammel, lodden hund, det var jo det, jeg sagde, vov-vov, vov-vov. Han hældte en enkelt mere op, og jeg var i tvivl, om han mente det. Han lignede en farmaceut med al den sprut i blikket. Men han drak, og jeg fulgte trop. Måske det var hans sidste, måske en sådan slet ikke fandtes. Personligt drak jeg, indtil jeg ikke havde mere på hjerte.

Det forekom mig, at skoene uden for vinduet var steget i antal. Så meget desto værre, nu kunne hun slet ikke få blikket væk. Jeg fokuserede på et særligt lyst sæt sko, det lignede mokkasiner. Måske det bare var noget andet, almindelige ruskindssko. Almindelige sko, mand. Hun var næsten ikke til at få øje på, alle de sko og så hendes ryg, den slags uendeligheder der tager modet fuldstændig fra én, så man ikke kan komme op om morgenen og nogle dage hverken orker at børste tænder eller tage telefonen, det var sådan, hun sad, og jeg er glad for, at jeg allerede havde tøj på, for ellers ville jeg simpelthen ikke ane, hvad jeg skulle tage på. Er det særlig dansk? Næ, men måske europæisk. Angstens store kontinent, det eksistentielle folks katakomber, gamle Europa, en udtrampet hinkerude gennemtærsket af etruskere, trojanere, keltere, romere, germaner, danere, gallere, frisere, kaukasere ... etnologer. Hun ville måske aldrig vende sig om, og hvor ville det dog være europæisk. Typisk. Jeg havde sgu da ikke våben med i byen, det var slet ikke mig.

”Det hedder vist nok tilfældet, men det virker nødvendigt. Det er ligesom at gå ned til bageren og så bagefter tænke over det. Man gjorde det jo, fordi man besluttede sig for det, men bagefter står det ikke til at ændre. Det er ligesom et postkort, man har sendt af sted.”

”Og hvad står der så i det postkort?”

Jeg havde ondt af anden. Hvad skulle han ellers spørge om. Han forstod slet ikke, at alt det her handlede om ham. Jeg prøvede at forklare ham, hvor ulykkelig han burde være. En marionetdukke. Men snorene forsvinder op i intet. Åh, og hvor mange videnskabsmænd var ikke faldet på knæ for noget langt mere indviklet, fordi de indså, at det ikke kunne være anderledes. Åh, men ænder har ikke nogen gud. Eller har de? Det er et vigtigt spørgsmål, som kan beskæftige sindet, når man går rundt om Søerne og betragter ænderne. De dykker ned og er borte og dukker op igen. Men hvad er deres lov, deres hul i himlen. Månen? Hvor langt er der fra dem til os? Nej, vi

kan ikke bevæge os rundt i en anden dimension og fodre ænder, vi må simpelthen lære, at det hele hænger sammen. Og så må fremtiden levere de rent praktiske goder. Foreløbig er det en religion.

”Der står noget meget simpelt. For jeg har aldrig fortrudt indviklede ting. Det er altid det mest simple, man fortryder, fordi der dybest set ikke eksisterer andet, og enhver komplikation bare er et fantom eller en gendigtning af noget langt mere simpelt. Måske står der bare: Jeg har levet for længe. Og på forsiden er der palmer og strand og sol. Det er det hele.”

Anden nikkede og så uendelig bitter ud.

Jeg kunne ikke glemme, at vi havde været her i tre dage, og der endnu ikke var dukket nogen op og tilsluttet sig vores selskab. Måske havde vi taget fejl, måske var det hele bare én stor misforståelse. Dem er der jo mange af. Man har ligefrem nedfældet dem i bøger og oplært unge mennesker i at lære dem udenad som salmevers. ”Mennesket er altings målestok.” ”Man kan ikke træde ned i den samme flod to gange.” ”Hvis man har to sæt sko, men kun osv. osv.” I må da fortryde. I må da have det dårligt. I må da sove virkelig, virkelig dårligt om natten.

Stakkels gamle and, alle de blade, du er fuldstændig brændt ud.

”Skal vi ikke bare drikke os stive?” spurgte han.

Gad vide, hvad han mente. Han var ulykkelig, det var klart, men alligevel. Han var fan’me ved at blive gammel, man kunne se det, gammel og slidt.

Han gik ud, og jeg havde næsten glemt ham, da han pludselig stod i døren, helt nøgen. Hans skygge faldt mørk og tung hen over gulvet, og hans øjne var blanke. Han var helt grå, som han stod der i mørket, han lignede et lig. Fjerene var flossede og lurvede. Han var færdig.

”Anders ...” hviskede jeg.

Han gik to skridt frem, svømmehuden slæbte henover gulvet. Jeg havde lyst til at løbe langt væk, men nænnede det ikke. Anden var simpelthen for smadret.

”Hvad glør du på?

”Anders And.”

”Anders And?”

”Ja. Han står lige der. Ham i den blå trøje.”

”Hvor?”

”Ja, dér, din stodder. Midt på Nørrebrogade.”

”Kender ham ikke.”

”Kender du ikke Anders And?”

”Nej.”

”Hey – ham her kender ikke Anders And.”

”Hvad? Kender du ikke Anders And?”

”Nej, jeg gør sgu ikke. Jeg ved ikke, hvem det er.”

”Det er ham anden dér. Ham den stive. Han har været ved at blive kørt over to gange.

Det er fuldstændig sindssygt.”

”Hvem var det, der ikke kendte Anders And?”

”Ham der.”

”Kender du ikke Anders And?”

”For tredje gang: Jeg aner ikke, hvem det er. Har aldrig hørt om anden.”

”Arh hvad?!”

”Ja, det er sgu da for ...”

”Hov, hvad er det?”

”Hvad?”

”Ja, den der lyd. Prøv og hør!”

”Det lyder som ... det kan sgu da ikke passe. Hvad er klokken?”

”Snart tre.”

”Men det lyder sgu da som en hane.”

”Det er en hane.”

”Hvem fanden render rundt med en hane på det her tidspunkt?”

”Nej, se! Nu vælter anden.”

”Hvor blev han af?”

”Lige der, ovre ved cykelstativet.”

”Nej, ikke anden. Ham der var her lige før. Ham der ikke kendte Anders And ...”

”Hvad med ham?”

”Hvor blev han af?”

”Han forsvandt. Han forsvandt lige pludselig.”